

Τα πρώτα Χριστούγεννα του Κάπτεν Ίζιμ

Πάνος Χρυτοδούλου
Ντανιέλα Σταματιάδη

Στις συγκατοίκους του Τζίμη.
Επίσης, στη Μιράντα και τον Τάσο.

Π. Χ.

© 2022, Πάνος Χριστοδούλου για το κείμενο

© 2022, Ντανιέλα Σταματιάδη για την εικονογράφηση

© 2022, Εκδόσεις Ίκαρος

Επιμέλεια: Μάνος Μπονάνος

Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος

Εκτύπωση: Γ. Κωστόπουλος γραφικές τέχνες Α.Ε.

Βιβλιοδεσία: Ηλ. Μπουντάς – Π. Βασιλειάδης Ο.Ε.

Πρώτη έκδοση Νοέμβριος 2022

ISBN 978-960-572-522-8

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ

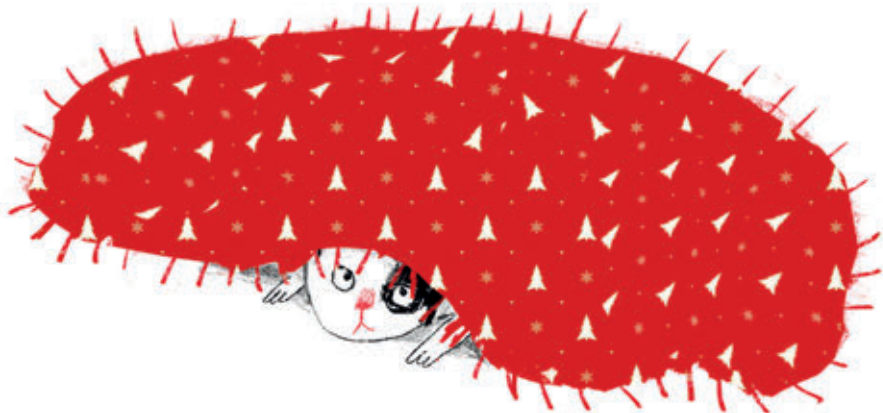
Βουλής 4, 105 62 Αθήνα, Τ 210 3225152

www.ikarosbooks.gr – info@ikarosbooks.gr

Τα πρώτα Χριστούγεννα του Κάπτεν Ιζιμ

Πάνος Χριστοδούλου

Ντανιέλα Σταμοτιάδη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΙΚΑΡΟΣ

Το όνομά μου είναι Τζιμ. Τζίμης, για τους πολύ φίλους. Οι συγγάτοικοί μου με ονόμασαν έτσι γιατί, λέει, η μαύρη βούλα που έχω στο τρίχωμα γύρω από το ένα μάτι με κάνει να μοιάζω σαν πειρατής, σαν τον Κάπτεν Τζιμ.

Δεν ξέρω αν μοιάζουμε και στον ύπνο με αυτόν τον... Κάπτεν, εγώ πάντως κοιμάμαι πολύ. Κι αυτό είναι αλήθεια γενικά για όλες τις γάτες σαν εμένα. Όμως, πόσες ώρες πια κουζούρευα τις προάλλες και πρόλαβε να φυτρώσει και να μεγαλώσει ένα δέντρο στο σαλόνι;

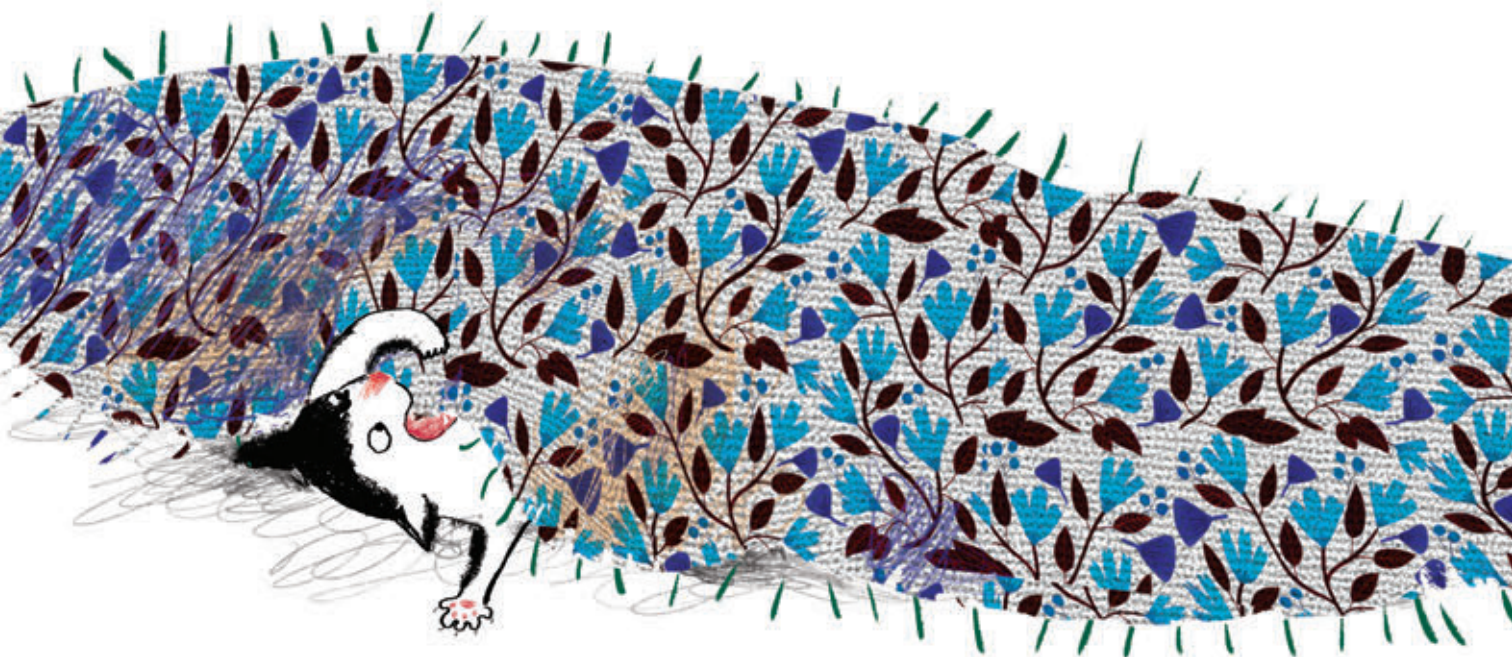

Αυτό σκέφτηκα απορημένος μόλις ξύπνησα και το είδα
μπροστά μου. Από την άλλη, τι μ' ένοιαζε; Μου έφτανε
που υπήρχε εκείνος ο υπέροχος ψηλός κορμός μέσα
σε αυτό το βαρετό σπίτι!

Βαρετό... εντάξει, υπερβάλλω.

Ωραίο το λες το σπίτι μου (παρόλο που οι συγκατοικοί μου είναι κάπως περίεργοι), αλλά βαρέθηκα να ξύνω τον καναπέ (καθόλου καλή ποιότητα το ύφασμά του, έχει ήδη ξεφτίσει), να πηδάω και να γραπώνομαι από την κουρτίνα (σκίστηκε, και το ανέβασμα έγινε πια δύσκολο), να μασουλάω τα κουκλάκια της μικρής συγκατοίκου και να κυνηγάω τα κρόσια του χαλιού. Τώρα όμως είχα ένα ολόκληρο δέντρο για να σκαρφαλώνω και να εξερευνώ για πουλιά και ό,τι άλλο ακόμα μπορεί να έκρυβε στα κλαδιά του.

